

KÖZELEDIK, ELTŰNIK

Kora tavaszi este, fekszem az ágyon, nyitva az ablak. Eszembe jut egy szó, és azonnal el is felejttem. Kipárolog a fejemből, csak a formája, az árnyéka, a zenéje marad. Ahogy a szavakat szoktam ízlelgetni, úgy ízlelgetem a hiányát.

Pontosak, illedelmesek, máskor kétértelműek, maszatosak. Hűségesek vagy elárulnak, mint most ez a szó, ami sehogy sem jut eszembe. Mint amikor addig ismétlgetem, míg elfolyik az értelmetlenségben, és önmagában kezd vibrálni.

Bejön anya, rendet rak, halkan jár, nem beszél, nem zavar, hogy hamar végezzek, hamar eszembe jusson. A fejemben motoszkal, közeledik, eltűnik, bujkál a fotel alatt, kering a csillár körül. Emlékszem és mégsem. Itt van a nyelvem hegyén, de nem tudom kimondani.

Legszívesebben sírva fakadnék. Miért csinálom ezt, miért kínozom magam, miért ejtem magam foglyul. Játshatnék a katonáimmal, megkérhetném apát, aki a másik szobában újságot olvas és cigarettázik, hogy sakkozzunk. Táská, kék köpeny, rajztábla, tornazsák.

Hiába gondolok másra, ezt is próbáltam már, hátha akkor beugrik, de nem. Anya megereszti a vizet a fürdőszobában. Elképelem a lefolyónál forgó örvényt. Szól, hogy menjek. Becsukja az ablakot. Ő ment meg, mint annyiszor, a meleg vízben elfelejttem az egészet, elfelejttem az elfelejtést.

VALAMI SŰRŰSÉG

Sakkasztal, felborult bábuk a ferde fényben. A közértben sívít a kávédaráló, kattog a pénztárgép, zúg a neon. Pelenkaszag a babakocsi felől, vibráló fények, minden mozog, rezeg. Hányinger. Próbálok egy irányba fókuszálni. Elteszek egy zsemlét, friss, ropogós, meleg. Jó érzés megfogni a zsebemben.

Befordulok, egy űr áll a polcok közt. Kifejezéstelen arc, kicsit goromba, így született. Kitérek jobbra, hogy elérjünk, ő is arra sasszézik, balra mennék, ő is. A szokásos ügyetlenkedés. Unalmában szórakozik, vagy berángat mindjárt a raktárba. Kidudorodik a zsebem.

Honnan van a cipőd, kérdi, hol vetted ezt a klassz csukát, öcsi. Lenézek a szakadt tornacipőmre. A jó cipő minden pénzt megér, mondja, a cipő a legfontosabb ruhadarab. Sok kilométert kell megtennie tolvajokra vadászva a közértben, jó cipő nélkül ennyi gyaloglástól megnyomorodna a lába estére.

Ha pedig nem tudok reggel munkába állni, szabadon garázdálkodnak a nyomorult kis férgek. Néz rám, én a földet nézem. Félrefordul, int, hogy menjek. Dohány- és izzadságszag. Utánam szól, hogy üdvözli apámat.

Üdvözlöm apádat, add át neki, mondd meg, üdvözli az ő a közértből. Megígéred, ugye. Elslisszolok a pénztár előtt.

Kint az utcán egy kövér nő jobbra-balra billeg, mindkét kezében szatyor. Már nem süt a nap, de nem látszik felhő se az égen, derengő szürkeség. Mintha alulról világítaná meg a fény a ráccsal körbevett dühöngőt.

A házunk előtt csoportosulás, mentő, rendőrök, valaki fekszik a földön. Fölemelik a papírt, lefotózzák. Hasa horpadt, szemhéja aszalt szilva, száján magáról megfeledkezett mosoly. Láttam reggel, kenyeret evett a padon. Hosszúkás fej, sebhely a homlokon, ősz tincs a füle mögé túrva. Görbülő ujjak, az egyikén kopott sárga rézgyűrű. Összetört az agya, mondja a mentős. Na, fogd a lábát, én meg a kezét.

Lecsúszik a nadrágja. Ennyi, mondja valaki, csupasz seggel jövünk világra, és úgy is távoznak. Beteszik a furgonba, eloszlik a tömeg. Semmi nyom, semmi jel, mindent eltakarítottak. Hajléktalan csavargó, vagy csak álmodtad, mondja majd apa otthon. Belopózott a lépcsőházba, leugrott a tetőről, vagy csak egyszerűen erre járt, összeesett, kész.

A járda, a pinceablak, a rácsos kapu. A szükségszerűség, hogy valamit mindig nézni kell. Foltok, pöttyök, elszíneződések. A cukrászda felől két rakott szoknyás lány, odaérnek, eloldalaznak, kikerülik a helyet, mintha tudnák, mi volt ott. Elrágcsálom a zsemlet. Egy cigarettázó katonatiszt átmegy a túloldalra, a belövésektől romos sarokházat nézi.

Egy nő szabályosan megtorpan, megfordul, otthon felejtett valamit, a cekkerét, a bevásárlólistát. Mintha lenne ott valami sűrűség vagy szag. Két rendőr farkaskutyával, a kutya nyüszítve megáll, húzza a pórázt. Én sem tudok odamenni. Feküdt a járdán, arcán az élők iránti megvetés grimasza.

Indulok haza, akkor veszem észre a gyűrűt a pinceablaknál. Ahogy megyek fel a lépcsőn, az udvar felől csattanás hallatszik. Zörgök a kulccsal, benyitok, a mi lakásunk, de valahogy más a szőnyeg, a fogas, a tapéta. Közömbös, elnagyolt vázlat a beszédes, színes részletek nélkül.

Hol voltam, hol lógtam egész délután, nem értem, miről beszélnek. Négy óra lehet, talán öt. Megnézem, fél hét. Esteledik, betüremkedik a lila ég. Ott a kaja, teljesen kihűlt, eszel, aztán nyomás fürödni. A játékok mögé dugom a gyűrűt, lefekszem, mindjárt alszom. Ahogy elmentem az űr mellett, a ruhán keresztül hozzáért a zsemle a combjához.

ELHAJOLOK

Langyos rongycsomó, mintha nem lennének idegek a kezében. Várunk a buszmegállóban vagy a sorban a bejáratnál. Nem nézek, nem nevetek, nem sírok, nem kérdezek. Hagyom, hogy megtörténjenek a dolgok. Engedelmesen végrehajtom az utasításokat.

Fürdök a medencében, ettől kicsit felélénkülök. Viháncolásnak azért nem nevezném. Becsobbanak a padkáról, kivickélek, ugyanúgy beugrok, kijövök. Arcom nyugodt, tekintetem kifejezéstelen. Csinálom ezt a beugrok, kimászok programot. A partról figyel összefont karral, nehogy valami történjen.

Odajön a másik, felfüggesztem az aktuális mozdulatsort. Várom az instrukciót, hogy mi lesz, mi következik, hogyan folytatódik a nyaralás. Aki eddig vigyázott rám, a vakondtúrásokat kerülgetve elindul a büfé felé. Labda repül süvítve, elhajolok, beesik a vízbe. Szemmel pörgetem a medence közepén, próbálom nézéssel kilukasztani.